

Szívem árkát

Legtöbb vagy már: a tér talánya,
kit csak bátor elme érez.
Ha az idő is rajtad állna,
lenne remény a reményhez.

Ha vad tudatom benned élne,
magamhoz jól igazodnék.
S ráismernék a fura lényre,
ki sírod fölött inog még.

S te? Úgy ismerhetnél magadra,
belőlem ha részed lenne.
Am hamvadat a föld takarja,
s nem emlékszel a nevemre.

Így lett újjászülőd a rémes,
nedvekben úszó torz halom.
Te eljuthattál a szívéhez,
s engem nem engedsz Borzalom!

Forgat a föld. A lét sűrögre
mozdul, s hogy ki ne merjelek,
fölszakadnak merev ürödbe
elevenen a sebhelyek.

A sejtekben ismerős folyam
habjain hömpölyögsz tova:
habzsolni nem is merne fogam,
elemek ifjú rokona!

Fehér kezed érintése mély
irtózattal visszarángat.
Nem te vagy a keresett személy,
adjátok vissza Anyánkat!

Emléket bojt a féktelen lét,
míg tudatomban fölcserél.
Ha nélküled élni szeretnék
szívem árkát ne töltsé vér.

Mátrai románc

A hegyek oldalán kövér füvekre
véste nyomát gyorsiramú lábad.
Árnyad körét lepkék raja lepte,
s én tört szívvel törttettem utánad.

Bozótok közt félelmesen kínálták
csúcsaik a csipkészlű ormok.
Te egyre feljebb kúsztál, hol a nyárfák
mögött egünk szűzien mosolygott.

Játszi kedveden tünde fény gomolygott,
s szívedhez érve ott lobot vetett.
Ég aljára ültek ki a bolygók,
mikor utánam nyúlt ki a kezed.

Fölrántottál magadhoz. Bársonyos váll
hajolt le hozzám: megingott a föld.
A csillagok közt messze kiragyogtál,
hogy elindulj a mindenség fölött.

Szíved alatt Anikó térhe édes
gyümölcsként ringó csipődön dobolt.
Őt hozzászoktattad a lét ízéhez,
s véred hűvös szférák közt kóborolt.

Élő képmásod lány keretbe zárva
merev görcsön siklott át remegve.
s a gyilkos szelek zúgva törtek árva
sorsukba hulló piciny szívekre.

* Részletek az »Olére vett a föld« című emlékciklusból

Veled voltam. Azóta egyre feljebb,
végső ormok felé hív a vesztem.
Már csak az kell, hogy rövid útra keljek,
s a legmagasabb csúcsot megkeressem.

*

Mátraalján villámot vet a vád:
azt hitted, túlélheted a babát.
Ám összefogtak akkor ellened,
a fellegektől megriadt erek.
Kezemből lassan kicsúszott kezed:
biztosabb, ha a horizontot vezet.
S te megfeszítve izmos válladat,
elzuhanál a csillagok alatt.

*

Mátraházán nem árad már a fény:
Te meghaltál, azért e költemény.
Nem süthet ránk vérvörösen a nap,
az emléklombok mind lehullanak.
Az árnyak nőnek, nélkülöd sivár-
sötét marad a mátravölgyi táj.
Szemed se fogja át a dombokat,
csontod a földnek hűséget fogad.
Kit a lét ily irgalmatlan leölt,
alakja lassan égitestet ölt.

S nem tudom, hogy okkal, vagy nem
okkal,
versenyre keltél a csillagokkal.

ZOMBORI IMRE

Mozart-opera

Az első sorban ültek,
és össze-vissza fecsegték mindent, mint a verebek.
Egy szmokingba öltözött úr szigorúan rájuk szegezte
aranykeretes szemüvegjét,
de kinevették.

Kevés volt nekik a színpad nappali fénye,
folyton egymás arcába világítottak arcukkal,
mintha régen látták volna egymást.

A jegyszédőnő szólni akart nekik,
de a herceg abban a pillanatban lépett ki az ablakon
karjában kedvesével,
aki nagyon hasonlított sógornőjéhez,
és így elfelejtette a fecsegőket.

Azok már részek voltak
a könnyű muzsikától,
amely a zenekar tengeréből
zuhogott a székek közé
egyre sebesebben, mint a folyóvíz.
Lubickoltak a csípős rokokó-zene sodrában,
mint pisztrángok az omló zuhatagban.
Már csak a lányok szőke haja látszott,
és a fiúk piros füle világított,
mint a bóják a tengeren.